

Pat Donnez filosofeert over de tijd met de voeten in het zand

'Lelijk, onbetamelijk en obsceen', zo omschrijft radiomaker Pat Donnez de Belgische kust. Toch trok hij er voor zijn nieuwe zomerserie, *Een zee van tijd*, naartoe. Om het over zijn geliefd onderwerp te hebben: de tijd.

DOOR SARAH THEERLYNCK

Wat is tijd? Hoe breng je hem door? Is hij vriend of vijand en waarom moet alles tegenwoordig zo snel? Het zijn vragen die Pat Donnez altijd hebben beziggehouden en die hij zijn gasten voorlegt tijdens een dagje zee.

Zij hebben allen iets opmerkelijks met de zee. Producer Erwin Provoost groeide op in Koksijde en maakte *Windkracht 10*, auteur Kristien Hemmerechts schreef *Wit zand* in het Franse Wissant, theatermaker Chokri Ben Chika sleet zijn jeugd in Blankenberge, en dan vooral in het lunapark.

'Die lange, lelijke hoer', noemde u de zee een jaar terug. En 'Als ik voor de zee sta, kan ik alleen maar denken: waar is de nooduitgang?' Waarom dan naar de kust trekken voor een radioserie?

Donnez: "Dat noemen ze sadomasochisme. Het zal wel met mijn katholieke roots te maken hebben. Om te genieten moet je eerst afzien. Ik vind de zee nog altijd lelijk, onbetamelijk en obsceen. Maar om met de zee om te gaan, moet je haar recht in het gezicht kijken. 'Ga nooit met je rug naar de zee staan', zeggen vissers. 'Het is een verroederlijke biëste. Je peist dat je ze kent, maar dan pakt ze joen' (met West-Vlaams accent)."

Waarom wilde u een serie over de tijd maken?

"Ik ben altijd al gefascineerd geweest door tijd. Mijn moeder stond af en toe op het punt me in een gesloten inrichting te plaatsen als ze me bezig zag. Ik gaf mezelf voortdurend opdrachten die ik binnen

een bepaalde tijdspanne moest volbrengen. Een bal weggooiën, vijftien keer rond een boom lopen en pas dan de bal pakken: zulke dingen. Een beetje neurotisch. Het verschil tussen vroeger en nu is dat ik er toen niet voor betaald werd."

Hoe selecteert u uw gasten?

"Ik zal geen programma maken met mensen met wie ik niet door een deur kan, maar het moeten geen vrienden zijn. Ze moesten vooral een sterke band hebben met de zee."

Als u een Kurt Defrancq uitnodigt, is dat dan om te tonen dat hij meer is dan Erik uit *Thuis*? Om hem een soort eerherstel te gunnen?

"Nee, dat interesseert me niet. Daar ben ik egoïstisch in: ik wil dat een gast goede radio oplevert en ik wist dat dat met Kurt zo zou zijn. Het is een soort *dark side of the moon* aflevering geworden. Je leert een heel andere Kurt kennen die ver af staat van de eeuwige flapdrol die hij altijd speelt."

Hoe spontaan verlopen de gesprekken?

"Ik beken dat ik mijn gesprekken tot in het absurde voorbereid. Ik overtreed alle wetten om tot een spontaan gesprek te komen. Maar als er opgenomen wordt, gebeurt er iets gekks. Dan heb ik heb een complete black-out, heel rustgevend is dat. Zin na zin komt alles terug. Het is als een palimpsest, een tekst op perkament die niet helemaal is weggeschrapt en is blijven zitten onder de nieuwe."

FOTO FILIP US

■ Pat Donnez nodigt in *Een zee van tijd* telkens een andere praatgast uit. 'Ik heb nu eenmaal de onhebbelijke gewoonte graag en goed te kunnen luisteren.'

Is het nooit frustrerend zelf uw verhaal niet te mogen doen?

"Nee, ik heb nu eenmaal de onhebbelijke gewoonte graag en goed te kunnen luisteren. Soms denk ik dat ik beter psychiater was geworden."

Is *Een zee van tijd* anders dan uw overig radiowerk?

"Toch wel. Iemand aan wie ik het liet

horen, zei: 'Het is alsof je met een luchtbed op de golven dobbert. Het kabbelt rustig voort, soms ga je even kopje onder, maar je komt altijd weer boven.' Een prachtig compliment."

Een zee van tijd
Radio 1, om 9 en 22 uur
Ook op podcast: www.radio1.be